

[Skatteministeren]

kaldte kartoffelkur har bidraget væsentligt til at øge den private opsparing, har bidraget til at dæmpe låntagningen til privatforbrug. Derfor vil det i den aktuelle økonomiske situation være et helt forkert signal at lempe afgiften, og derfor kan jeg ikke gå ind for SF's forslag.

Stavad (S):

Vi er i Socialdemokratiet enige i hensigten med SF's forslag. Det er ikke så underligt, da jeg vil komme med den stilfærdige påstand, at det faktisk var Socialdemokratiet, der først påpegede problemet med den bundgrænse.

Det er en underlig og noget paradoksal situation, at man har givet tilladelse til, at 500.000 selvpensioneringskonti med op til 500 kr. indestående frit kan hæves for at undgå en utrolig administration i forhold til nogle småbeløb. I samme åndedrag, som man sender det cirkulære ud, der giver folk mulighed for frit at hæve deres selvpensioneringskonti – på grund af skattereformen kunne man forudse, at det ikke ville være særlig attraktivt fremover at indskyde yderligere beløb på dem – vedtager man forbrugslånsrenteafgiftsloven, hvor man samtidig vedtager, at man i 1988 kan indskyde beløbene for 1987 på konti i pengeinstitutter og lign. Alt så samtidig med at man af administrative grunde ophæver 500.000 konti, pålægger man folk at oprette 180.000 nye konti i pengeinstitutterne med under 500 kr. indestående.

Vi fik oplysninger under udvalgsarbejdet i 1986 fra pengeinstitutterne – det svinger lidt efter, om vi fik dem hos Sparekasseforeningen eller Bankforeningen – om, at det koster imellem 25 kr. og 90 kr. at oprette en ny konto. Alt så, det koster i en række situationer væsentligt mere bare at oprette kontoen end det, der skydes ind på den. Og så koster det i øvrigt 15, 25 eller op til 50 kr. at administrere et beløb på 50 kr. om året, samtidig med at det offentlige får nogle udgifter, fordi det skal opkræve realrenteafgift. Det er bl.a. baggrunden for, vi har døbt det en Storm P.-model.

Derfor er vi fuldstændig enige i, at minimumsbeløbet for 1987, der skal indbetales i 1988, skal hæves væsentligt. Derfor har vi i det forslag, Socialdemokratiet er kommet med, fastsat et mindstebeløb, der skal indbetales, på 1.000 kr.

Så er der spørgsmålet om de efterfølgende år, hvor pengene ikke skal ind på bundne konti, men skal indbetales til statskassen.

Vi har visse betænkeligheder ved en bundgrænse af den størrelsesorden, som SF foreslår. Vi er såmænd enige i nogle af de målsætninger, SF har, men vi har lidt betænkeligheder ved, at en enkelt krone kan udløse 500 kr. Altså hvis man får beregnet en afgift på 499 kr., så skal man ikke af med noget, får man afgiften beregnet til 500 kr., så skal man af med 500 kr. fuldt ud. Det synes vi er noget betænkeligt, men det er noget, som vi er parat til at diskutere under udvalgsarbejdet, og det udvalgsarbejde kommer vel ikke mindst til at beskæftige sig med det socialdemokratiske forslag, da vi jo må erkende, at med det forslag, vi fremsatte i går, er dette ikke det mest interessante forslag på området.

Vi håber, at det vil lykkes at få fjernet nogle af tilfældighederne. Vi stiler efter at få fritaget gamle lån fra afgiften som hovedregel. Vi ser frem til at få lavet et regelsæt, som kan administreres. Vi ser frem til, at vi får gjort forbrugsrenteafgiften mere retfærdig, mindre tilfældig, og at vi forhindrer en administrativ skandale, som ingen af os kan være tjent med. Det her handler også om borgernes retssikkerhed.

Aase Olesen (RV):

Jeg vil gerne sige tak til de følgende ordførere for, at jeg har fået lov til at bryde talerrækken, hvilket skyldes, at jeg skal være til et vigtigt møde kl. 3 her i huset.

Jeg vil gerne på Det Radikale Venstres vegne afvise SF's forslag om at forhøje mindstegrænsen for renteaftgiften fra 50 kr. til 500 kr. Det er jo ikke Tinget eller SF ubekendt, at Det Radikale Venstre også synes, at grænsen på 50 kr. var meget lav, og da vi forhandlede med regeringen om kartoffelkuren, var det et af vores ønsker, at man kunne få forhøjet denne grænse.

Argumentationen mod at forhøje grænsen var jo, at man kunne risikere, at man direkte ville anvende en højere grænse i reklameøjemed, og jeg noterede mig her, at der kan være andre betænkeligheder, f.eks. hr. Stavads om forskellen mellem ingenting og 500 kr. Men jeg synes nok stadig væk, at betænkeligheden ved, at man kan gå ud og markedsføre lånekonti, forbrugskonti osv. rundt omkring med henvisning til, at det er rentefrit for ret store beløb – for det er jo det, der er tale om her – må være afgørende.

Så vi indgik forlig om 50 kr., og skal det forlig brydes, så er det klart, at det skal ske sam-